

BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK

jim butcher

TRIFID

Jim Butcher
Bláznivý úplněk
Harry Dresden – kniha druhá

Copyright © Jim Butcher, 2001
Translation © Pavel Toman, 2010
Cover © Chris McGrath, 2010
© TRITON, 2010

ISBN 978-80-7387-265-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Jim Butcher
BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK

BLÁZNIVÝ ÚPLNĚK

Jim Butcher

TRITON
Praha / Kroměříž

**V nakladatelství TRITON
již vyšlo:**

**Jim Butcher
série Harry Dresden**

Bláznivý úplněk 289,-/209,-
Bouřková fronta 299,-/219,-
Temná hrozba (připravujeme)

Kapitola 1

Nikdy jsem neměl ve zvyku sledovat měsíční fáze. Proto jsem nevěděl, že není daleko úplněk, když se naproti mně ke stolu v McAnallyho hospodě posadila mladá žena a požádala mě, abych jí řekl všechno o něčem, co by jí mohlo přivodit smrt.

„Ne,“ odmítl jsem. „V žádném případě ne.“ Složil jsem kousek papíru, na kterém byly nakresleny tři soustředné kruhy hvězdnicovitých symbolů a posunul ho k ní po vyleštění dubové desce stolu.

Kim Delaneyová se na mě zamračila a odhrnula si z čela pár tmavých lesklých vlasů. Byla to vysoká žena, kyprá a starosvětským způsobem hezká, s bledou nádhernou pletí a kulatými tvářemi, zvyklými se smát. Teď se nesmála.

„Nedělej drahoty, Harry,“ naléhala. „Jsi jediný praktikující profesionální čaroděj v Chicagu. Ty jediný mi můžeš pomoci.“ Naklonila se ke mně přes stůl s dychtivýma očima. „Neumím najít informace o všech těchhle symbolech. A ani nikdo z místních známých je nepoznává. Ty jsi jediný skutečný čaroděj, o kterém jsem slyšela, nebo se s ním dokonce setkala. Potřebuji jenom vědět, co jsou ty ostatní.“

„Ne,“ řekl jsem jí. „Nechtěj to vědět. Nejlepší bude, když na celý tenhle kruh zapomeněš a soustředíš se na něco jiného.“

„Ale...“

Mac za barem na mě zamával a upoutal tak mou pozornost. Pak na hladký povrch klikatého dubového baru postavil pár talířů s horkým jídlem. Přidal i dvě lahve svého domácího tmavého piva a mně začaly téct sliny.

Můj žaludek vydal nešťastný zvuk. Byl stejně prázdný jako moje peněženka. Dneska bych si večeři nemohl dovolit, ale Kim slíbila, že mi ji koupí, když si s ní při jídle promluví. Steak k večeři vyšel levněji než moje obvyklá taxa, ale ona byla příjemná společnice a někdy moje učednice. Věděl jsem, že nemá peníze, ale já jich měl ještě méně.

I přes kručení v žaludku jsem se hned nezvedl, abych jídlo přinesl. (V McAnallyho hospodě s grilem se ke stolu nenosí. Když se podle Maca nemůžete zvednout a dojít si pro to, co jste si objednali, nemusíte tu vůbec být.) Chvilku jsem se rozhlížel po místnosti. Byla v ní protivná kombinace nízkého stropu a pomalu se otáčejících větráků, třináct vyřezávaných dřevěných sloupů, třináct oken a také třináct stolů, poskládaných namátkou, aby napravily a rozptýlily reziduální magické efekty, které někdy obklopovaly hladové (jinými slovy našťvané) čaroděje. U McAnallyho byl přístav ve městě, ve kterém nikdo na kouzla nevěřil. Chodila sem jíst spousta známých a přátel.

„Podívej, Harry,“ řekla Kim. „Slibuji ti, že to k ničemu vážnému nepoužiji. Nechci se pokoušet nic vyvolávat ani spoutávat. Mám jenom akade-

mický zájem. Už mi to dlouho vrtá hlavou.“ Naklonila se dopředu, položila ruku na mou a pohlédla mi do tváře, aniž by se mi podívala do očí, což je trik, který zvládne jenom pár lidí, kteří neproaktikují Umění. Široce se usmála a ukázala mi hluboké dolíčky ve tvářích.

Znovu mi zakručelo v břicho a já mrkl na jídlo, které na mě čekalo na baru. „Víš to určitě?“ zeptal jsem se. „Určitě jenom chceš, aby tě to nedráždilo? Nechceš to vůbec k ničemu použít?“

„Na mou duši,“ pokřižovala se.

Zamračil jsem se. „No, já nevím...“

Usmála se na mě. „No tak, Harry. O nic nejde. Hele, jestli mi to nechceš říct, tak nevádí. Já ti tu večeri stejně koupím. Víím, že jsi na tom špatně s penězi po tom, co se stalo na jaře.“

Zaškaredil jsem se, ale ne na Kim. Nebyla to její vina, že si mě moje hlavní zaměstnavatelka, Karin Murphyová, ředitelka Oddělení zvláštního vyšetřování chicagské policie, zvala na konzultaci maximálně jednou měsíčně. V posledních letech pocházela většina mých peněz, které jsem potřeboval na živobytí, z mé funkce externího konzultanta Oddělení zvláštního vyšetřování. Po roztržce loni na jaře, týkající se černokněžníka, který rozpoutal válku gangů o kontrolu nad obchodem s drogami v Chicagu, intenzita mé spolupráce se Zvláštním vyšetřováním slábla – a spolu s ní i moje příjmy.

Nevím, proč si mě Murphyová už tak často nezvala. Něco jsem tušil, ale ještě nebyla příležitost,

abych to s ní probral. Možná to nebylo kvůli něčemu, co jsem udělal já. Třeba příšery začaly stávkovat. No jasně.

Sečteno a podtrženo – byl jsem na štíru s hotovostí. Už příliš dlouho jsem jedl instantní nudlovou polévku. Steaky, které Mac připravil, andělsky voněly

až z druhého konce místnosti. Moje břicho zase začalo protestovat a nahlas bručelo neolitickou žádostí po spáleném mase.

Ale nemohl jsem prostě jenom tak sníst večeři, aniž bych dal Kim informace, o které stojí. Ne, že bych při svých kšeftech vůbec nepodváděl, ale nikdy jsem to nepodvedl žádného člověka – a už vůbec ne někoho, kdo ke mně vzhlížel.

Někdy se nenávidím za to, že mám svědomí a pitomě absolutní smysl pro čest.

„Tak dobře, fajn,“ povzdychl jsem si. „Dojdu pro jídlo a pak ti řeknu, co o tom vím.“

V Kiminých kulatých tvářích se zase objevily dolíčky. „Děkuji ti, Harry. Hodně to pro mě znamená.“

„No jo,“ řekl jsem, vstal a proplétal se k baru mezi sloupy a stoly. U McAnallyho bylo dnes večer víc lidí než obvykle a přestože se Mac zřídka usmíval, byla v jeho chování jistá spokojenost, která naznačovala, že ho taková návštěvnost těší. Popadl jsem talíře i lahve trošičku nevrle. Je těžké se doopravdy radovat z kamarádovy prosperity, když vaše vlastní obchody jdou zrovna ke dnu.

Donesl jsem steaky, brambory a zelené fazolky ke stolu, postavil talíř před Kim a znovu se posadil. Chvilku jsme jedli, já v zasmušilém mlčení a ona se zdravým apetitem.

„Takže,“ prohlásila Kim nakonec. „Co mi o tom můžeš říct?“ Ukázala vidličkou na list papíru.

Polkl jsem sousto, napil se silného piva a znovu si papír přisunul. „Tak fajn. Je to obrazec Vyšší magie. Vlastně tři, jeden kolem druhého, jako pásma hradeb. Vzpomínáš, co jsem ti povídal o magických kruzích?“

Kim přikývla. „Bud' mají něco zadržet vně, nebo udržet uvnitř. Většinou působí na magické energie nebo bytosti z Neverneveru, ale smrtelná stvoření je mohou překonat a proniknout jimi.“

„Správně,“ pochválil jsem ji. „To je ten úplně vnější kruh symbolů. Je to bariéra proti astrálním stvořením a magickým silám. Tyhle tři symboly, tady, tady a tady, jsou nejdůležitější.“ Ukázal jsem na dotyčné spletené symboly.

Kim dychtivě přikývla. „Ten vnější chápu. A co ten další?“

„Druhý kruh je spíš kouzelná přehrada pro *smrtné* tělo. Nefungovalo by to, kdybys použila jenom kruh symbolů. Musíš něco hmotného rozmístit mezi obrazce. Kameny, krystaly nebo tak.“

Kim se zamračila na papír a potom na mně. „A co to potom bude dělat?“

„Neviditelnou zeď,“ řekl jsem jí. „Jako z cihel. Duchové a magie tím můžou klidně proniknout,

ale smrtelné tělo ne. A nepronikne tím ani hozený kámen, kulky nebo cokoli čistě hmotného.“

„Chápu,“ řekla vzrušeně. „Něco jako silové pole.“

Přikývl jsem. „Něco takového.“

Tváře jí žhnuly vzrušením a oči jí zářily. „Já to věděla. A co je ten poslední?“

Zamračeně jsem mžoural na nejvnitřnější kruh symbolů. „To je špatně.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím tím, že to je prostě blábol. Nic rozumného to neznamená. Víš určitě, že jsi to okopírovala správně?“

Kim sraštila ústa. „Určitě, jsem si jistá. Dávala jsem si pozor.“

Chvilku jsem zkoumal její obličej. „Jestli si ty symboly vykládám správně, je to třetí zeď. Postavená, aby zadržela stvoření tělesná *a současně* duchy. Ani smrtelná, ani duchy, ale někde mezi tím.“

Zamračila se. „A jaká stvoření jsou taková?“

Pokrčil jsem rameny. „Žádná,“ prohlásil jsem a oficiálně to byla pravda. Bílá rada čarodějů nepřipouštěla diskuse o démonech, které je možné přivolat na zem, a o astrálních bytostech, které si mohou samy opatřit tělo. Kruh proti duchům obvykle stačil na to, aby mimo dosah Neverneveru zadržel všechno kromě nejmocnějších démonů či Starších Tvorů. Ale tenhle třetí kruh byl vytvořen, aby zadržel ty, kteří by takové hranice dokázali překročit. Byla to klec pro démonické polobohy a archanděly.

Kim mou odpověď nespokla. „Nechápu, proč by někdo dělal takovýhle kruh, kdyby nic neobsahoval, Harry.“

Pokrčil jsem rameny. „Lidé vždycky nedělají rozumné a srozumitelné věci. Už jsou prostě takoví.“

Zatočila očima. „No tak, Harry. Nejsem mimi-no. Nemusíš mě opatrovat.“

„A ty,“ odsekl jsem, „nepotřebuješ vědět, pro jaký druh tvora byl vytvořen ten třetí kruh. Ani to nechtěj vědět. Věř mi.“

Dlouhou chvíli se na mě zlostně koukala, pak si lokla piva a pokrčila rameny. „Tak dobrá. Těm kruhům je potřeba dodat energii, je to tak? Musíš vědět, jak je zapnout, jako žárovku?“

„Jo, nějak tak. Jistě.“

„A jak by člověk zapnul tohle?“

Dlouho jsem ji upřeně pozoroval.

„Harry?“ naléhala.

„Ani tohle nepotřebuješ vědět. Ani z akademického zájmu. Nevím, co máš za lubem, Kim, ale nech to na pokoji. Zapomeň na to. Pryč od toho, než se ti něco stane.“

„Harry, já nejsem...“

„To si můžeš ušetřit,“ řekl jsem jí. „Sedíš na tygří kleci, Kim.“ Abych tomu dodal důraz, poklepal jsem na papír prstem. „A nepotřebovala bys ji, kdybys neměla v úmyslu do ní strčit tygra.“

Zablýskala očima a zvedla bradu. „Ty si myslíš, že nejsem dost silná.“

„Tvoje síla s tím nemá co dělat,“ prohlásil jsem. „Chybí ti výcvik. Nemáš znalosti. U dítěte ze zá-

kladní školy bych nečekal, že si dokáže sednout a vyřešit diferenciální rovnici. A nečekám to ani od tebe.“ Naklonil jsem se dopředu. „Zatím toho ještě nevíš dost na to, aby sis mohla hrát s takovými věcmi, Kim. A i kdybys věděla, i kdyby se ti podařilo se stát plně kvalifikovanou čarodějkou, stejně bych ti řekl, abys to nedělala. Zbabráš to a mohla bys ublížit spoustě lidí.“

„Kdybych to chtěla udělat, je to moje věc, Harry.“ Oči jí žhnuly vztekem. „Ty nemáš právo za mě rozhodovat.“

„Ne,“ řekl jsem. „Jsem zodpovědný za to, že ti pomůžu ke správnému rozhodnutí.“ Stočil jsem papír prsty, zmačkal ho a odhodil stranou na podlahu. Zarazila vidličku do kousku steaku krutým nenávislným gestem. „Podívej, Kim,“ chlácholil jsem ji. „Dej tomu trošku času. Až budeš starší, budeš mít víc zkušeností...“

„Ty nejsi o tolik starší než já,“ namítla Kim.

Nervózně jsem se zavrtěl na židli. „Mám za sebou dlouhý výcvik. A začal jsem mladý.“ Mé vlastní magické schopnosti, vysoce překračující můj věk a vzdělání, nebyly tématem, které bych chtěl probírat. A tak jsem se pokusil změnit směr konverzace. „A jak jde teďka na podzim shánění peněz?“

„Nijak,“ odsekla. Unaveně se opřela o opěradlo. „Už mě unavuje z lidí páčit peníze, abych zachránila planetu, kterou znečišťují svými odpady, nebo zvířata, která zabíjejí. Už mě unavuje psát dopisy a účastnit se pochodů kvůli věcem, ve kte-

ré už nikdo nevěří.“ Protřela si oči. „Jsem prostě unavená.“

„Podívej se, Kim. Zkus si trošku odpočinout. A prosím tě, prosím tě, nehraj si s tím kruhem. Slib mi to.“

Odhodila ubrousek, nechala na stole pár bankovek a vstala. „Nech si chutnat, Harry,“ řekla mi. „A dík, i když nemám za co.“

Taky jsem vstal. „Kim,“ volal jsem. „Počkej chvíli.“

Ale ona si mě nevšímala. Rázovala ke dveřím, až za ní sukně a vlasy vlály. Vypadala působivě jako nějaká socha. Cítil jsem, že v ní bublá vztek. Když procházela pod jedním ze stropních větráků, rozklepal se a v obláčku dýmu se zastavil. Vyběhla po krátkých schodech, odešla z baru a bouchna za sebou dveřmi. Lidé se dívali, jak odchází, a pak se obrátili ke mně s různými dohady ve tvářích. Otráveně jsem se zase posadil. Sakra. Kim byla jedním z lidí, které jsem vedl v obtížném období, provádějícím objevení jejich vrozených kouzelnických schopností. Cítil jsem se jako blbec, že před ní zadržuji informace, ale zahrávala by si s ohněm. To jsem jí nemohl dovolit. Měl jsem odpovědnost za to, že jí pomůžu chránit se před takovými věcmi, dokud nebude o nich vědět dost na to, aby si uvědomila, jak jsou nebezpečné.

Nehledě na to, co by si myslela Bílá rada, kdyby zjistila, že si nečaroděj hraje s velice mocnými kruhy na vyvolávání. V takovémhle případě nenechává Bílá rada nic náhodě.

Jedná rozhodně, a pokud jde o životy a bezpečí lidí, není nikdo z nich detailista.

Udělal jsem správnou věc. Bylo správné rozhodnutí nesvěřit Kim tyhle informace. Chránil jsem ji před nebezpečím, která nedokázala a nemohla plně docenit.

Udělal jsem správnou věc – i když věřila, že jí poskytnu odpověď, stejně jako v minulosti, když jsem ji učil, jak má zkrotit a ovládat své skromné kouzelnické nadání. I když mi věřila, že jí odhalím všechny odpovědi, po nichž toužila, a že budu jejím průvodcem temnotou.

Udělal jsem správnou věc.

Zatraceně.

Žaludek se mi svíral. Už jsem nechtěl ani kousek Macova lahodného jídla, steak nesteak. Neměl jsem pocit, že jsem si ho zasloužil.

Upíjel jsem pivo a probíral se temnými myšlenkami, když se dveře znovu otevřely. Ani jsem nezvedl hlavu, tak jsem byl zaměstnaný přemítáním, pověstnou kratochvílí všech čarodějů na světě. A pak na mě padl nějaký stín.

„Sedíš tu a trucuješ,“ prohlásila Murphyová. Sehnula se a bezmyšlenkovitě sebrala zmačkaný cár papíru, který jsem před chvílí zahodil, a pedantsky ho schovala do kapsy kabátu místo toho, aby ho nechala ležet jako odpadek na podlaze. „To se ti moc nepodobá, Harry.“

Zvedl jsem k Murphyové zrak. Nemusel jsem koukat vysoko. Karrin Murphyová neměřila o moc víc než sto padesát centimetrů. Zlaté vlasy

si nechala ostříhat, už je neměla po ramena, ale mnohem kratší, vpředu trochu do špičky. Vypadala jako uličník a s modrýma očima a zvednutým nosíkem byla ohromně přitažlivá. Do toho počasi byla oblečená civilně: tmavé džínsy, flanelová košile, horolezecké boty a těžká dřevařská bunda. Odznak měla na opasku.

Přestože měla černý pás v aikidu a řadu střeleckých trofejí ze soutěží Chicagského policejního oddělení, byla Murphyová velice hezká. Byla to skutečná profesionálka, která si svou cestu k hodnosti poručíka musela vybojovat a vyboxovat. Přitom si nadělala nepřátele a jeden z nich se postaral, aby brzy na to skončila ve Zvláštním vyšetřování.

„Nazdárek, Murphyová,“ pozdravil jsem ji. Přihnul jsem si piva a řekl: „Už jsme se dlouho neviděli.“ Pokoušel jsem se udržet hlas nevzrušený, ale jsem si docela jistý, že v něm zaslechla zlost.

„Podívej, Harry...“

„Četla jsi ten článek v *Tribune*? Ten, co tě kritizoval, že mrháš městskými penězi a najímáš si „šarlatánského okultistu jménem Harry Dresden“? Řekl bych, že určitě, protože od té doby, co to vyšlo, ses mi neozvala.“

Promnula si kořen nosu. „Na tohle nemám čas.“

Nevšímal jsem si jí. „Ne že bych ti to dával za vinu. Chci tím říct, že jen málo dobrých daňových poplatníků v Chicagu věří na kouzla nebo čaroděje. A samozřejmě moc z nich taky nevidělo to,

co jsi viděla ty nebo já. Vždyt' víš. Když jsme ještě spolupracovali. Nebo když jsem ti zachránil život.“

Přimhouřila oči. „Já tě potřebuji. Máme problém.“

„Ty mě potřebuješ? Nemluvili jsme spolu víc než měsíc a ty po mně najednou zatoužíš? Mám kancelář a telefon, poručíku. Je zbytečné, abys mě sledovala, když večerím.“

„Příště řeknu vrahovi, aby si dal pozor, jestli není po pracovní době,“ prohlásila Murphyová. „Ale potřebuji tě, abys mi ho pomohl najít.“

Narovnal jsem se na židli a zamračil se. „Došlo k vraždě? Něco z mého oboru?“

Murphyová po mně blýskla strnulým úsměvem. „Doufám, že nemáš na práci něco důležitějšího.“

Cítil jsem, jak se mi napíná čelist. „Ne, můžu jít.“ Vstal jsem.

„Tak fajn,“ prohlásila, obrátila se a odcházela. „Půjdeme?“

Kapitola 2

Murphyová odmítla řídit mého Modrého Brouka, můj starý volkswagen.

Brouk už vlastně dávno nebyl modrý. Jedny dveře byly nahrazeny zelenými a druhé bílými, když ty původní rozdrásal tvor s pařáty. Kapotu roztavily plameny a můj automechanik Mike je vyměnil za kapotu z červeného vozu. Hlavní je, že Brouk jezdí, i když ne moc rychle, a já jsem s ním spokojený. Mike prohlašuje, že VW brouk je na opravování to nejjednodušší auto na světě, a proto ho mám. Udrží se v chodu osm nebo devět dní z deseti. To je fenomenální.

Technika má v blízkosti čarodějů tendenci se porouchat – dotknu se vypínače, v tu chvíli shoří žárovka. Jedu kolem semaforu, rozhodne se, že zrovna v tu chvíli zabliká a zhasne. Cokoli se může pokazit, to se taky pokazí. Včetně automobilů.

Měl jsem dojem, že nemá moc smysl, aby Murphyová hazardovala se svým autem, když si mohla vzít moje, ale tvrdila, že to riskne.

Cestou vůbec nepromluvila, jen řídila svého Saturna po dálnici JFK z města směrem k Rosemontu. Nervózně jsem sledoval, jak řídí. Pospíchala, až příliš často využívala všech možných příležitostí k předjíždění. Zapnul jsem si pás. Ještě že jsme nejeli na její motorce.

„Murph,“ zeptal jsem se, „kde hoří?“

Otočila se ke mně. „Chci tě tam mít, než se tam objeví někdo další.“

„Tisk?“ nedokázal jsem to slovo nevyslovit pohrdlivě.

Pokrčila rameny. „Kdokoli.“

Zamračil jsem se na ni, ale nic dalšího mi neřekla – pro ni typické. Pak už se se mnou moc nebavila. Zbytek cesty proběhl v tichu, sjeli jsme z JFK a zastavili na parkovišti skoro dokončeného nákupního střediska. Vystoupili jsme z auta.

Nízko nad námi letělo tryskové letadlo. Mířilo k Mezinárodnímu letišti O'Hare, jenom pár kilometrů na západ odsud. Chvilku jsem ho sledoval a pak se zamračil na Murphyovou, zatímco nás uniformovaný strážník vedl k budově ohrazené policejní páskou. Byla tu spousta světla, skoro dokonale kulatý kruh měsíce na nebi jasně stříbřitě zářil. Při chůzi mi plášť plandal kolem nohou a vrhal jsem ohromný strašidelný stín. Tyčil se vedle daleko menšího stínu Murphyové vpředu.

„Murphyová?“ řekl jsem, „nejsme za hranicemi Chicaga?“

„Jo,“ odpověděla Murphyová stručně.

„Ehm. A nejsme tedy technicky vzato mimo oblast tvé pravomoci?“

„Lidé potřebují pomoc, ať už jsou kdekoli. A posledních několik vražd se odehrálo v Chicagu, takže jsme se na to hned chtěli podívat. Už jsem to domluvila s místními úřady. Vážně to není problém.“

„Několik vražd?“ řekl jsem. „Několik? To jako víc než jedna? Murphyová, zastav se.“

Ale neudělala to. Místo toho mě vedla do prostorné budovy, těsně před dokončením, kde všechny vnější práce už byly hotové. Některá okna byla stále zakryta prkny. Poutače na průčelí budovy jsem si nevšiml, dokud jsme nestáli před ním.

„Varsity?“ řekl jsem nahlas, když jsem si ho přečetl. „Myslel jsem, že to Marcone loni na jaře spálil.“

„Mmm-hmm,“ řekla Murphyová a přes rameno se na mě ohlédla. „Přestěhoval a přestavěl.“

Vládce chicagského zločinu, gentleman Johny Marcone, zastával jako lupičský baron střední cestu. Pokud jde o násilnosti, udržoval je ve městě v náležitých mezích a své legitimní zájmy měl na předměstích, jako tady v Rosemontu. Loni na jaře jsem se s ním potkal v jeho klubu, minulém vtělení Varsity, kvůli nové smrtící droze v ulicích a podnik skončil tím, že do základů vyhořel.

Když všechny ty zmatky pominuly, rozšířila se fáma, že obchodník s drogami, kterého jsem dostal, byl Marconeho nepřítel, a že jsem ho sejmul na příkaz vládcy podsvětí. Já jsem ty pomluvy nevyvracel. Bylo jednodušší nechat lidi, ať si mluví, než mít s Marconym potíže.

Vevnitř v budově byly podlahy zatím nahrubo, nedokončené. Někdo obrátil pár pracovních halogenových reflektorů a ty osvětlovaly interiér zářivým, jasně bílým světlem. Všude byl cementový prach. Stálo tu pár umělohmotných stolků a na

nich leželo zapomenuté nářadí řemeslníků. Stranou u zdi čekaly na použití plastové kbelíky s barvou, plachty a pytel nových štětců. Krve jsem si nevšiml, dokud přede mě Murphysová nenatáhla ruku, abych do ní nestoupl.

„Probud' se Dresdene,“ řekla. Hlas měla rozzlobený.

Zastavil jsem se a pohlédl dolů. Krev. Spousta krve. Začínala kousek od mých nohou, kam dosahoval dlouhý cákanec jako natažená ruka tonoucího člověka a barvil prašnou podlahu do ruda. Očima jsem krvavou stopu sledoval až ke kaluži hluboké skoro půl centimetru a obklopující kupu roztrhaných šatů a rozdrásaného masa, což muselo být mrtvé tělo.

Zvedl se mi žaludek a hrozil, že vyvrhne rozžvýkaný steak, který jsem ten večer jedl, ale přinutil jsem ho, aby se vrátil zpátky. Obcházel jsem v kruhu kolem těla a zachovával si od něj odstup. Hádal jsem, že mrtvola patří muži asi tak po třicítce. Byl to veliký muž ostříhaný na ježka. Dopadl na bok, obličejem ode mě, ruce měl přitažené k hlavě a nohy k břichu. Zbraň, malá automatická pistole, ležela asi o dva a půl metru dál, nepoužitelná a mimo dosah oběti.

Obešel jsem mrtvé tělo, až jsem mu viděl do tváře.

Ať už ho zabilo cokoli, člověk to nebyl. Měl obličej úplně pryč, prostě byl utržený. Něco mu urvalo rty. Díval jsem se na jeho zakrvácené zuby. Nos měl z jedné strany utržený až nahoru a kus

ho plandal dolů k podlaze. Hlava byla zdeformovaná, jako kdyby mu něco strašně zatlačilo na spánky a promáčklo mu lebku.

Oči byly pryč. Vytržené z hlavy. Sežrané. Kolem očních důlků byly zubaté stopy od tesáků.

Pevně jsem zavřel oči. Zhluboka jsem se nadechl. Znovu. A potřetí. Nepomáhalo to. Tělo páchlo. Lepkavým smradem kanálů, který stoupal z rozpáraných vnitřností. Žaludek se mi chtěl vyvalit z krku a z pusy ven na podlahu.

Dokonce i se zavřenýma očima jsem si zapamatoval další podrobnosti a úhledně je zařadil pro další použití. Sako a košile oběti byly na předloktech roztrhané na krvavé proužky: obranná zranění. Ruce a paže, to byla hromada rozdrčeného a rozdrásaného masa, dlaně a prsty rozsekané na otrhané cáry. Křivka jeho těla mi zakrývala jeho břicho, ale odtamtud vytékala krev a rozlévala se jako inkoust z převržené lahve. Zápach jenom potvrzoval, že má vyvržené vnitřnosti.

Otočil jsem se od mrtvolky otevřel oči a zíral dolů na podlahu.

„Harry?“ řekla Murphyová na druhé straně těla. Tvrdý tón, který měla v hlase celý večer, byl najednou pryč. Během mé chvatné prohlídky se nepohnula.

„Poznávám ho,“ řekl jsem. „Aspoň si to myslím. Abyste si byli jistí, budete muset prověřit zubařské záznamy nebo tak.“

Slyšel jsem z jejího hlasu, jak se zamračila. „Jo? Kdo to byl?“

„Nevím, jak se jmenuje. Vždycky jsem mu říkal Spike. Kvůli tomu ježku. Byl jedním z bodyguardů Johnyho Marconeho.“

Murphyová byla chvíli zticha a pak se pregnantně vyjádřila, „Do prdele.“

„Co se děje, Murph?“ podíval jsem se na ni, ale vyhnul se očima znetvořeným zbytkům Spikea.

Viděl jsem v jejím obličejí starosti, modré oči měla mírné. Sledoval jsem, jak ten výraz zaplašila stejně rychle, jako když po zemi přeběhne stín, vyhladila vrásky a její rysy byly zase neutrální. „Ještě se tu trochu porozhlédni,“ řekla mi. „Promluvíme si potom.“

„Co hledáš?“ zeptal jsem se.

„To poznáš,“ řekla a pak dodala šeptem, který jsem asi neměl slyšet, „doufám.“

Vrátil jsem se k práci a rozhlížel se dál po místnosti. Jedno z oken na stěně bylo rozbité. Kousek od něho byl na podlaze převrácený stolek s křivýma a zohýbanýma nohama. Přešel jsem k němu.

Okolo shozeného stolu byla podlaha plná skleněných střepů. Protože sklo bylo uvnitř místnosti, muselo se něco dostat dovnitř oknem. Na několika střepech byla krev. Sebral jsem jeden větší a zamračeně si ho prohlížel. Krev byla tmavě červená a ještě ne úplně zaschlá. Vytáhl jsem z kapsy bílý kapesník, skleněný střep do něj zabalil a pak ho zastrčil do kapsy kabátu.

Vstal jsem a přecházel po podlaze s očima upřenýma k zemi a zkoumal prach. Na jednom místě byl skoro úplně setřený, jako kdyby se tu odehrál

zápas, při němž nebyla prolita krev. Na jiném místě, kam světla halogenů úplně nedosahovala, byla pod oknem stříbrná kaluž měsíčního světla. Klekl jsem si vedle ní.

Uprostřed světelné skvrny byl v prachu otisk tlapy, tlapy skoro tak velké jako moje roztažená ruka. Psí. Tečky na okraji otisku vypovídaly o silných drápech, skoro až pařátech.

Pohlédl jsem oknem na kulatý stříbrný obrys měsíce, který byl skoro v úplňku.

„A sakra,“ vydechl jsem. „A sakra.“

Murphyová došla až ke mně, chvílku mě tiše pozorovala a vyčkávala. Olízl jsem si rty, vstal a obrátil se k ní. „Máte tu problém.“

„Nedělej si srandu. Řekni mi to, Dresdene.“

Přikývl jsem a ukázal na okno. „Útočník se nejspíš dostal dovnitř tudy. Šel po oběti, napadl ji, připravil ji o zbraň a pak zabil. Na okně je útočnickova krev. Tady na tom holém místě spolu asi chvíli zápasili a Spike se pokusil dostat ke dveřím. To se mu nepodařilo. Dřív ho to roztrhalo na kusy.“

Otočil jsem se k Murphyové a vážně na ni pohlédl. „Další vraždy se staly stejným způsobem. Nejspíš asi před čtyřmi týdny, když byl poslední úplněk. To jsou ty další vraždy, o kterých jsi mluvila?“

Murphyová chvíli zkoumala můj obličej, ale vyhýbala se mému pohledu a pak kývla hlavou. „Jo. Před čtyřmi týdny, skoro přesně. Ale nikoho nenapadl úplněk. Jenom mě.“

„Mhmm. Pak bys měla vidět i tohle,“ prohlásil jsem. Odvedl jsem ji k oknu a ukázal jí otisk tla-
py v prachu pod ním. Tiše si ho prohlížela.

„Harry,“ řekla po chvíli. „Existuje něco takového jako vlkodlaci?“ Odhrnula si z tváře pramen vlasů nenápadným a podivně zranitelným gestem. Překřížil ruce na břiše jako kdyby jí byla zima.

Přikývl jsem. „Jo. Ne takoví, jaké můžeš vidět ve filmech, ale jo. Myslím, že právě to se tady děje.“

Zhluboka se nadechla. „Tak tedy fajn. Co mi o tom můžeš říct? Co o tom potřebuji vědět?“

Otevřel jsem ústa, ale neměl jsem šanci nic říct. Venku byl chvílička křik a pak se hlavní dveře budovy s prásknutím otevřely. Murphyová ztuhla a já viděl, jak sevřela rty. Narovнала páteř, přestala se objímat a opřela si pěsti o boky.

„Zatraceně,“ řekla. „Jak to, že se ti sráči dostanou všude tak brzy?“

Udělal jsem krok dopředu, abych viděl. Dveřmi vešla čtveřice lidí v oblecích a rozevřela se do téměř vojenské kosočtvercové formace. Muž vpředu nebyl tak vysoký jako já, ale přesto byl hodně dlouhý, tak metr osmdesát osm, metr devadesát. Vlasy i obočí měl jako černý jantar, zatímco jeho oči byly světloučce šedé jako kouř ze dřeva. Jeho tmavomodrý oblek mu dobře padl a já měl dojem, že skrývá svaly atleta, i přesto, že měl za sebou určitě víc než čtyři desítky let. Na klopě mu visela identifikační placka, na níž stálo velikými protivnými písmeny „FBI“.

„Zajistěte místo činu,“ řekl hlubokým nervózním hlasem. „Poručíku Murphyová, co, sakra, pohledáváte na místě činu mimo oblast své pravomoci?“

„I já vás moc ráda vidím, agente Dentone,“ odpověděla Murphyová bezvýrazným hlasem. „Jezdíte rychle.“

„Už jsem vám říkal, že u tohoto vyšetřování nejste nijak vítaná,“ prohlásil Denton mrazivě. V jeho šedých očích se zablýsklo a já si všiml, jak mu na čele rytmicky pulzuje žíla. Stočil oči na mě. „Kdo je to?“

„Har...“ začal jsem odpovídat, ale zavrčení Murphyové mě přerušilo.

„Nikdo,“ prohlásila. Vrhla po mně pohled, který naprosto jasně říkal, abych držel hubu. To mě strašně naštvalo.

„Harry Dresden,“ řekl jsem hlasitě a jasně. S Murphyovou jsme si vyměnili pohledy.

„Aha,“ poznamenal Denton. „Ten šarlatán. Četl jsem o vás v *Tribune*.“ Jeho jasný a nervózní pohled se vrátil k Murphyové. „Vy a váš přítel okultista nám asi budete muset ustoupit z cesty. Tady nastoupí policejní práce. Ta opravdovská, při které se zajímáme o otisky prstů, vlákna, genetické vzorky – a další takové pitomosti.“

Murphyová přimhouřila oči a já taky, ale jestli ten dvojí pohled na Dentona nějak zapůsobil, nebylo to v jeho tváři znát. Murphyová s Dentonem krátce zápolili zrakem, její vztek proti jeho ocelově chladné neústupnosti.

„Agentko Bennová!“ zavolal Denton.

Od soustředěného rozjímání nad mrtvolou se k nám obrátila ani ne třicetiletá žena s hřívou předčasně šedivých, po ramena dlouhých vlasů. Měla olivovou pleť, zelené oči a úzká, tvrdá ústa. Došla k nám s jakousi smyslností, plnou tvrdých svalů. Pohybovala se jako někdo, kdo dokáže být rychlý a nebezpečný, když je to potřeba. Ze všech čtyř agentů FBI, kteří vešli do místnosti, ona jediná u sebe určitě měla zbraň. Sako měla rozezpnuté a proti bílé košili jsem zahlédl popruhy podpažního pouzdra.

„Ano, pane,“ hlásila se Bennová. Hlas měla ve-lice tichý. Její oči zamířily na místo mezi Murphyovou a mnou, nedívala se ani na jednoho z nás, ale oba hlídala.

„Odvedte, prosím, tyhle dvě *civilní osoby*,“ Denton ta slova zdůraznil, „z místa činu.“

Bennová jednou kývla, ale neodpověděla. Jenom čekala. Sbíral jsem se k odchodu, ale pak jsem se zarazil. Murphyová se zapřela nohama a spustila ruce ledabyle k bokům. Všiml jsem si její tvrdošijně vysunuté čelisti. Takovýhle výraz měla, když na některém ze svých turnajů v bojových uměních prohrávala na body. Murphyová byla připravená bojovat. Zatraceně. Musel jsem ji uklidnit, ještě než něco provede.

„Murphyová,“ řekl jsem jí tiše. „Můžeme si venku promluvit?“

„To si piš,“ odsekla Murphyová. „Ať už je ten vrah kdokoli, za poslední měsíc sejmul šest lidí. Já

jsem tady, protože po něm jdu. Rosemontské oddělení mi dalo svolení, že tu smím vyšetřovat.“ Murphyová ostře pohlédla na Bennovou. Agentka FBI měla značnou výhodu délky paží a množství svalů. Všiml jsem si, jak Bennová přimhouřila oči a ramena se jí napjala.

„Máte to písemně?“ dožadoval se Denton. Žila na hlavě mu tepala ještě vztekleji. „A opravdu si jste jistá, že chcete, abych to nahlásil vašim nadřízeným, poručíku?“

„Netlačte na mě, Dentone,“ řekla Murphyová rozpáleně. Trhl jsem sebou.

„Hele, Murphyová,“ obrátil jsem se k ní. Položil jsem jí ruku na rameno. „Pojď se mnou na chvílku ven.“ Maličko jsem sevřel prsty.

Murphyová se ke mně otočila. Náhodou mi na okamžik pohlédla do očí, pak se trošku uvolnila a ve tváři se jí zachvěla nejistota. Začala se uklidňovat a já si oddechl. Určitě jsem nechtěl, aby to tu skončilo násilím. Ničeho by se tím nedosáhlo.

„Odvedte je odtud,“ prohlásil Denton a v jeho hlase zazněl tón, který se mi nelíbil.

Bennová nás nijak nevarovala. Prostě se pohnula, rychle a důrazně, přistoupila k Murphyové a švihla rukou v úderu nějakého mně neznámého bojového umění proti jejímu spánku. Pak přišel rychlý nejasný pohyb. Ruce Murphyové tam byly, dřív než rána dopadla, obrátila se, nějak převážila Bennovou z nohou do vzduchu a tvrdě ženu s šedou hřívou vrhla proti zdi.

Výraz Bennové se během půl vteřiny změnil z šokovaného a překvapeného v rozrušený. Ruka jí zajela pod sako, zlomek vteřiny zaváhala a pak pokračovala v pohybu. Vytáhla pistoli se zručností profesionála, hladce a rychle, ale bez zjevného spěchu. Zelené oči se jí blýskaly. Vrhł jsem se na Murphyovou, narazil do ní a strhl ji stranou a dolů, zatímco zbraň spustila v prostoru napůl dokončené restaurace hlasitěji než zahřmění hromu. Přistáli jsme na prašné podlaze na jedné hromadě.

„Bennová!“ křičel Denton. Vrhł se k ní bez ohledu na pistoli a postavil se mezi ozbrojenou ženu a nás. Slyšel jsem, jak k ní mluví tichým, naléhavým hlasem.

„Ty pitomá krávo!“ křičel jsem. „O co ti jde?“

Přiběhli k nám zbývající dva agenti a zvenčí několik patrolujících strážníků. Murphyová zavrčela a prudce mi vrazila loket do břicha. Zavrčel jsem v odpověď a slezl z ní. Oba jsme se nezraněni drápali na nohy.

„Co se tady, sakra, stalo?“ dotazoval se jeden policista, starší muž s řídnoucími šedivými vlasy.

Denton se ke strážníkovi chladně a vyrovnaně obrátil. „Porucha zbraně. Došlo tu k nedorozumění a zbraň agentky Bennové náhodou spustila.“

Strážník se podrbal na hlavě a pohlédl na Murphyovou. „Je to pravda, poručíku?“

„To ani náhodou!“ prohlásil jsem. Ukázal jsem prstem na Bennovou. „Tahle pitomá kr...“

Murphyová mi vrazila loket do žaludku a ostře na mě pohlédla. „Je to pravda,“ říkala, zatímco já

si masíroval břicho. „Stalo se to přesně, jak tvrdí agent Denton. Byla to nehoda.“

Zůstal jsem na ni zírat. „Murph, to mě podrž. Takle ženská...“

„Měla potíže se zbrání,“ trvala na svém Murphyová důrazně. „Mohlo by se to stát komukoli.“ Murphyová obrátila pohled na stárnoucího strážníka, který na ní mírně mžoural a pak pokrčil rameny.

Denton se zase obrátil k nám a chvíli Murphyovou upřeně pozoroval. Pak přikývl. „Rogi, Georgi. Pročpak vy dva nekontrolujete, jestli je poručík v pořádku, a nepomůžete jí do auta?“

„Jasně, jasně, Phile,“ odpověděl hubený zrzavý kluk s velikýma ušima a spoustou uhrů. „Ehm, pane Dresdene, poručíku Murphyová. Nepůjdem ven trošku na vzduch? Já jsem Roger Harris a tohle je agent Wilson.“

Ten druhý chlápek od FBI, neforemně tlustý muž před padesátkou s řídnoucími vlasy a břichem visícím přes opasek na nás jenom kývl, aby chom ho následovali, a kráčel ke dveřím. Murphyová si chvíli měřila Dentona, pak se otočila na patě a rázovala za tlustochem Wilsonem. Šel jsem za ní.

„Nemůžu tomu věřit. Jsi v pořádku? Proč jsi jim, sakra, neřekla, co udělala?“ ptal jsem se Murphyové polohlasně.

„Ta mrcha,“ odpověděla Murphyová, zdaleka ne tak potichu. „Zkoušela mě praštit jako zelenáče.“

„Pokoušela se tě *odvést na vzduch*, Murph,“ namítl jsem.

Murphyová vyfoukla vzduch mezi zuby, ale pokračovala v chůzi. Ohlédl jsem se zpátky do místnosti a viděl jsem Spikeovo roztrhané znetvořené tělo ohraničené další policejní páskou. Dorazili technici a jejich tým se chystal prošmejdít celou místnost. Denton klečel vedle Bennové, která měla hlavu v dlaních a vypadala jako by brečela. Denton mě pozoroval šedýma vypočítavýma očima a zařadil si mě pod „vysoký, štíhlý, tmavé vlasy, tmavé oči, jestřábí rysy, žádné viditelné jizvy.“

Chvilku jsem se na něj upřeně díval a měl jsem takový dojem, skálopevné tušení, že Denton něco skrývá. Něco ví a nemluví o tom. Neptejte se mě, jak jsem to zjistil, ale něco v jeho vzhledu, v tom, jak mu na čele nabíhaly žíly, nebo to, jak toporně držel krk, mě na to upozornilo.

„Ehm,“ řekl ten kluk, Harris. Zamžoural jsem a otočil se k němu. Otevřel Murphyové a mně dveře a vyšli jsme ven. „Debora by si možná potřebovala trošku odpočinout. Je z těch Vlčích vražd pořádně vystresovaná. Za poslední měsíc toho moc nenaspala. Zнала jednoho z těch chlápků, co byl zavražděn. Od té doby je pořád nervózní.“

„Drž hubu, Harris,“ prohlásil tlustý agent Wilson znechuceně. „Drž prostě hubu.“ Obrátil se k nám dvěma a řekl klidným hlasem, „Zmizte odsud. Nechci ani jednoho z vás vidět na místě činu, které nebude na vašem písečku, poručíku

Murphyová. Oddělení vnitřních záležitostí toho má dost na práci, nemyslíte?”

Otočil se a šel zpátky do budovy. Zrzavý mladík nám věnoval omluvný nemotorný úsměv a pospíchal, aby tlustého agenta dostihl. Zhlédl jsem, jak se za mnou se zamyšleným výrazem ohlédl. A pak byl pryč. Dveře se zavřely a mě s Murphyovou nechaly venku, pryč od vyšetřování a důkazů na místě činu.

Pohlédl jsem jasnou nocí vzhůru k měsíci skoro v úplňku. Vlkodlaci proskakují okny na gangsterské poskoky v nedokončených restauracích. Znetvořené tělo uprostřed podlahy nasáklé krví. Zběsilí agenti FBI tasí zbraně a střílejí s úmyslem zabíjet. Troška kung-fu, trošku Johna Waynea a pár ledabylých výhrůžek.

Zatím, pomyslel jsem si s drnčícími nervy, je to jen další obyčejná noc v práci.

Kapitola 3

Žaludek se mi svíral znechucením nad tím děsivým pohledem uvnitř v budově a napětím z toho, co se málem stalo. V jednom uchu mi pořád ještě zvonilo z výbuchu výstřelu. Celý jsem se roztrásl, jak vlna adrenalinu ustupovala a nechávala mě nervózního a napjatého. Vrazil jsem si ruce do kapes pláště a přitom jsem dával pozor na zakrvácený střep zabalený v kapesníku. Obrátil jsem se tváří proti větru a zavřel oči.

Uvolni se, Harry, říkal jsem si. Uklidni se. Dýchej: nádech, výdech a pokračuj v tom. Vidiš? Nejsi mrtvý. Mrtví lidé takhle nedýchají. Ty nejsi Spike a neležíš roztrhaný na kusy na podlaze. Nemáš v sobě ani žádné díry po kulkách. Jsi naživu, Murphyová je v pořádku a tu tvář bez očí už nikdy neuvidíš.

Ale za víčky jsem stále viděl to roztrhané tělo. Cítil jsem příšerný pach jeho rozpáraných vnitřností. Pamotoval jsem si krev, lepkavou na prašné podlaze, tuhnoucí a hustou, s drobnými flíčky cementu. V krku jsem cítil žluč a zápasil jsem, abych nezvracel.

Chtělo se mi křičet, utíkat, mávat rukama a do něčeho kopat, dokud se nebudu cítit líp. Skoro jsem chápal reakci agentky Bennové. Jestli pracuje na sérii vražd, jako je ta, kterou jsem právě

viděl, není se čemu divit. Když se budete moc dlouho koukat na spoustu krve, uvidíte jí kolem sebe ještě mnohem víc.

Jenom jsem dál zhluboka dýchal, nádech, výdech. Vítr na mém obličejí byl chladný a svěží a ostře voněl přicházejícím podzimem. Říjnové večery v Chicagu jsou mrazivé a větrné, ale já je mám stejně rád. V téhle roční době jsem nejradši venku. Konečně jsem se uklidnil. Murphyová vedle mě musela dělat totéž, snažila se zbavit napětí. Oba jsme ve stejnou chvíli vykročili zpátky k autu a nepotřebovali jsme si vyměňovat žádná slova.

„Já...“ začala Murphyová a zase zmlkla. Nedíval jsem se na ni, nic jsem neříkal. „Promiň, Harry. Přestala jsem se ovládat. Agent Denton je sráč, ale dělá svou práci a má pravdu. Technicky vzato jsem neměla nejmenší právo být na místě činu. Neměla jsem tě do toho zatahovat.“

Odemkla dveře a nastoupila do auta. Posadil jsem se na místo spolujezdce, natáhl jsem se a sebral jí z ruky klíčky, než stihla nastartovat. Prudce ke mně otočila hlavu a přimhouřila oči.

Sevřel jsem klíčky v pěsti. „Seď a trochu si vydechni, Murph. Musíme si promluvit.“

„Myslím, že to není dobrý nápad, Harry,“ odpověděla.

„Tím mi poděkuješ za záchranu života. Teď už podruhé. Nic mi nezatajíš.“

„Už bys měl vědět, jak to chodí,“ řekla zachmuřeně. Ale opřela se do sedadla a koukala se

předním oknem ven. Sledovali jsme, jak policisté, technici a FBI v oblecích chodí sem a tam dovnitř a ven z budovy. Oba jsme dlouho mlčeli.

Legrační bylo, že problémy mezi mnou a Murphyovou měly stejnou příčinu jako potíže s Kim Delaneyovou na začátku večera. Murphyová se potřebovala něco dovědět, aby mohla pokročit ve vyšetřování. Já jsem jí ty informace mohl dát – ale ji by to mohlo ohrozit. Odmítl jsem jí cokoliv říct a sám sledoval stopu až do konce. Shořely nějaké budovy a zůstala tam jedna nebo dvě mrtvoly. Nebyl dostatek důkazů, aby proti mně bylo vzneseno obvinění. Vrah, po kterém jsem šel, byl odrovnaný. Ale Murphyová mi nikdy neodpustila, že jsem jí z toho vynechal.

V následujících měsících si několikrát vyžádala mou spolupráci a já jí poskytl ty nejlepší služby. Ale panoval mezi námi chlad. Profesionalita. Možná je čas pokusit se tu propast překročit.

„Podívej, Murph,“ začal jsem. „Vlastně jsme si nikdy nepromluvili o tom, co se stalo letos na jaře.“

„Nemluvili jsme o tom, ani když se to dělo,“ prohlásila tónem mrazivým jako podzimní ráno. „Proč s tím máme začínat teď? Bylo to na jaře a teď je říjen.“

„Tak už toho nech, Murphyová. Chtěl jsem ti toho říct víc, ale nemohl jsem.“

„Nech mě hádat. Kocour ti sežral jazyk?“ pronesla sladce.

„Dobře víš, že jsem k těm grázlům nepatřil. To

už přece musíš vědět. Sakra, riskoval jsem krk, abych tě zachránil.“

Murphyová zavrtěla hlavou a upřeně koukala přímo před sebe. „O to tu nejde.“

„Ne? A o co teda?“

„Jde o to, Dresdene, že jsi mi lhal. Odmítl jsi mi dát informace, které jsem potřebovala k práci. Když tě zasvětím do svého vyšetřování, tak ti *důvěruji*. A já svou důvěru nerozdávám na potkání. Nikdy jsem to nedělala.“ Sevřela volant, až jí klouby prstů zbělely. „A teď ještě míň.“

Trhl jsem sebou. To bolelo. A co víc – měla pravdu. „Něco z toho, co jsem věděl... Bylo to nebezpečné, Murph. Mohlo by tě to připravit o život.“

Upřela na mě modré oči tak, že jsem se stáhl až ke dveřím auta. „*Nejsem* tvoje dcera, Dresdene,“ prohlásila velice mírným a klidným hlasem. „*Nejsem* porcelánová panenka někde na policiče. Jsem policejní důstojník. Chytám grázly a strkám je za katr, a když na to přijde, tak schytám kulku, aby jí nedostala nějaká nebohá hospodyňka nebo daňový účetní.“ Vytáhla pistoli z pouzdra pod ramenem, zkontrolovala municí a pojistku a vrátila ji na místo. „Nepotřebuji, abys mě ochraňoval.“

„Počkej, Murphyová,“ řekl jsem chvatně. „Nechtěl jsem tě namíchnout. Jsem tvůj přítel. A vždycky jsem byl.“

Odvrátila se ode mě. Auto míjel strážník s reflektorem, svítil na zem a pátral venku po dalších důkazech. „Byl jsi můj přítel, Dresdene. Ale

teď...“ Murphyová zavrtěla hlavou a vysunula čelist. „Teď nevím.“

K tomu asi nebylo co dodat. Ale já to tak nemohl nechat. I když od té doby uběhlo tolik času, nikdy jsem se nepokusil vidět to jejíma očima. Murphyová nebyla čarodějka. Nevěděla skoro nic o nadpřirozeném světě, o světě, kterého se veliké náboženství vědy od renesance marně pokoušelo zbavit. Proti leccčemu, s čím se setkávala, nemohla nic použít, žádnou zbraň kromě znalostí, které jsem jí mohl poskytnout já – a na jaře jsem jí tu zbraň vzal a nechal jí na pospas bezbrannou a nepřipravenou. Pro Murphyovou muselo být úplné peklo, že každý den stála proti situacím, které vůbec nedávaly smysl, proti skutečnostem, nad nimiž týmy laboratorních techniků jenom kroutily hlavami.

Tím se zabýval útvar Zvláštního vyšetřování. Byl to tým zvlášť sestavený chicagským starostou pro vyšetřování všech „neobvyklých zločinů,“ které se ve městě odehrály. Veřejné mínění, církev a oficiální politika se pořád mračily při každé zmínce o magii, nadpřirozenu, upírech nebo čarodějích; ale stvoření ze světa duchů číhají všude kolem, pod mosty jsou trollové, víly kradou děti z kolébek a duchové, bubáci a nejrůznější strašidla pořád lidi terorizují a ubližují jim. Některé statistiky, které jsem si udělal, naznačují, že je to spíš čím dál horší než lepší. Někdo se to musí pokusit zarazit. A v Chicagu a na jeho rozlehlých předměstích je tím člověkem Karrin Murphyová a její tým Zvláštního vyšetřování.

Byla na svém místě déle než kterýkoli z jejích mnoha předchůdců – ona totiž připouštěla představu, že v Horatiových knihách by možná mohlo být víc, než se nám zdá. A taky proto, že si platila služby jediného čaroděje v zemi.

Nevěděl jsem, co mám říct a tak mi pusa začala fungovat sama. „Karrin. Je mi to líto.“

Na dlouho, hodně dlouho se mezi námi rozhostilo ticho.

Nakonec se maličko zachvěla a potřásla hlavou. „Tak dobře,“ řekla, „ale jestli ti mám tohle prozradit, Harry, chci tvoje slovo. Tentokrát žádné tajnosti. Ani abys mě chránil. Ani kvůli ničemu jinému.“ Dívala se z okna a její rysy v měsíčním svitu a vzdáleném pouličním osvětlení zvláčněly a vypadaly laskavěji.

„Murphyová,“ namítal jsem, „to ti nemůžu slíbit. Jak po mně můžeš chtít, abych...“

Tváří jí probleskla zlost a sáhla po mé ruce. Něco udělala s jedním z mých prstů, celou paží mi vystřelila ostrá bolest, reflexivně jsem ruku strhl zpátky a klíče pustil. Ona je chytila a zasunula jeden z nich do zapalování.

Trhl jsem sebou a chvílku třepal bolavými prsty. Pak jsem položil svou ruku na její.

„Fajn,“ prohlásil jsem. „Tak dobrá. Slibuji. Žádné tajnosti.“

Rychle na mě pohlédla, na okamžik se mi podívala do očí a pak odvrátila zrak. Nastartovala a vyjela z parkoviště. „Dobře,“ řekla. „Povím ti to. Řeknu ti to, protože potřebuji veškerou pomoc,

kterou si můžu opatřit. Jestli totiž toho tvora, toho vlkodlaka, nedostaneme, budeme tu mít tenhle měsíc další nákladák mrtvol. „A,“ povzdechla si, „protože jestli to nedokážeme, budu bez práce. A ty nejspíš skončíš ve vězení.“

Kapitola 4

„Ve vězení?“ řekl jsem. „Ve vězení? Sakra, Murphyová, měla jsi v úmyslu se mi o tom vůbec zmínit?“

Popuzeně se na mě zamračila a po tváři jí přebíhaly světlomety aut jedoucích v protějším směru dálnice. „Nezačínej s tím, Harry. Mám za sebou náročný měsíc.“

Z úst se mi snažily prodrat ven desítky otázek. Ta, která nakonec skončila jako vítěz, byla: „Proč jsi mě před měsícem nepřivolala k těm ostatním vraždám?“

Murphyová otočila oči zpátky na silnici. „Chtěla jsem. Věř mi. Ale nešlo to. Vnitřní záležitosti se po mně začaly vozit kvůli tomu, co se stalo letos na jaře s Marconem a Victorem Sellsem. Někdo dostal nápad, že jsem byla s Marconem ve spojení. Že jsem mu pomohla zavraždit jednoho z jeho konkurentů a zbavit se prodejců Třetího oka. Takže do toho pořádně štourali.“

Najednou jsem cítil výčitky svědomí. „Protože jsem byl na místě činu. A ty jsi na mě měla zatykač a potom jsi ho stáhla. A pak, když bylo po všem, tu byly ještě ty pověsti o mně a Marconem...“

Murphyová stiskla rty a kývla. „Jo.“

„A kdyby ses mi o tom pokusila říct, přilila bys oleje do ohně.“ Podrbal jsem se na čele. Ten, kdo Murphyovou vyšetřoval, by se na mě důkladněji

podíval. Ona mě chránila. Ani mě nenapadlo, že by se fámy, které o mě šířil Marcone, mohly dotýkat i někoho jiného, než mě samotného. Tudy vede cesta, Harry.

„Dresdene, určitě nejsi pitomec,“ potvrzovala. „Někdy jsi trošku naivní, ale nikdy ne pitomý. Vnitřní záležitosti nemůžou obrátit všechno naruby, ale dost lidí je přesvědčených, že jsem v tom namočená. Spolu s lidmi, kteří mě i bez toho nemají rádi, mi můžou pořádně zatopit, pokud k tomu dostanou šanci.“

„Tak proto jsi nechtěla dělat problém z toho, co provedla agentka Bennová,“ domyslel jsem si. „Snažila ses to všechno vyřešit v klidu.“

„Správně,“ přikývla Murphyová. „Kdyby se z Vnitřních záležitostí jenom doslechli, že snad nedodrží předpisy do puntíku přesně, nemluvě už o rvačce s federálním agentem, nadělají ze mě sekanou. Věř mi, že agent Denton se sice chová jako hovado, ale aspoň si nemyslí, že v tom jedu. On hraje fér.“

„A tady do toho vstupují ty vraždy. Je to tak?“

Místo odpovědi zabočila do pomalého pruhu a zvolnila tempo. Napůl jsem se otočil na sedadle, abych na ni viděl. Přitom jsem si všiml, že světlomety dalšího auta přejely několik pruhů a zařadily se do pomalého pruhu za nás. Nic jsem o tom Murphyové neřekl, ale koutkem oka jsem to auto pořád sledoval.

„Správně,“ přitakala Murphyová. „Vlčí vraždy. Začaly minulý měsíc v noci před úplněkem. Máme